

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

nævne et beløb på 15 mill. kr. fra afgifter på huden fra i fjor, da hudeordningen blev ophævet. Jeg kan ligeledes nævne et beløb på imellem 5 og 10 mill. kr. fra kødafgiften, som passende kunne anvendes her. Det er ikke de penge, der kommer ind gennem den egentlige eksportafgift, jeg tænker på — det er landbrugets egne penge —, men jeg tænker på det, som blev gennemført for kødeksportens vedkommende, den afgift på 8 og 6 øre, som blev fastsat, dengang kødordningen blev gennemført. Her findes et beløb på mellem 5 og 10 mill. kr., der passende kunne anvendes til det formål, som her er tale om. Jeg kunne endvidere pege på flere områder indenfor statsbudgettet, hvor der vil blive penge til rådighed, fordi bevillingerne ikke er kommet til anvendelse i indeværende år, penge, som kan anvendes til disse formål, såfremt der bliver brug derfor. En videre forhandling om alle enkeltheder mener jeg vi bør vente med, til udvalgsforhandlingerne kommer i gang.

Jeg kan ikke se rettere, end at hvis der er vilje tilstede både hos regeringen og hos partierne, skulle det være muligt at finde en vej frem, så et forsvarligt resultat på dette vigtige økonomiske område kan nås. Vi bør alle være interesserede i, at et prisfald udefra får mulighed for at slå igennem herhjemme. Vi bør søge at undgå at træffe foranstaltninger, der kan medføre nye pristigninger, nye lønstigninger og alt, hvad der følger dermed. Vi bør samtidig tilstræbe, at visse af de nødvendigste livsfor nødenheder bliver holdt i så rimelige priser, at selv de dårligst stillede i samfundet har mulighed for at eksistere. Er vi enige om disse hovedsynspunkter, mener jeg, der kan findes vej frem til en forsvarlig løsning efter de retningslinier, jeg her har skitseret.

Oluf Pedersen: Da det tilsvarende forslag til lov om statstilskud til forbrugerpriserne på rugbrød og mælk blev fremsat i fjor, skrev den højtærede minister i bemærkningerne, at dette forslag blev fremsat, selvom regeringen fandt den omhandlede lovgivning forældet og uheldig, og efter bemærkningerne til det nu foreliggende lovforslag er den stadig uhensigtsmæssig. Jeg synes, det er en underlig motivering for en lov, at den er uhensigtsmæssig. Det må da være naturligere at fremsætte lovforslag, som man mener er hensigtsmæssige. Det naturlige er selvfølgelig, at forbrugerne betaler varen, når de får den, og betaler varens pris i stedet for, at folk skal betale deres rugbrød,

f. eks. når de køber tændstikker, således som man jo gør i dag.

Det ærede medlem hr. Tesdorpf lovpriste ligefrem regeringen, fordi den havde talt om det uhensigtsmæssige, men jeg synes ikke, der er meget at lovprise og rose regeringen for, når handling ikke følger med ordene. Udgiften til rugbrød er for en pristalsfamilie omkring 1 pct. af udgifterne, og efter forslaget betaler staten ca. halvdelen, det svarer altså til $\frac{1}{2}$ pct. Samtidig henter man imidlertid hos de samme familier 20—25 pct. eller mere i indirekte skatter, og det er på grund af disse skatter, folk ikke har råd til at betale brødet. Undlod man tilskuddet og skatterne, så fik folk råd til at betale brødet. Det er dog en mærkelig politik. Jeg kan ikke se andet end, at det forslag, der her foreligger, er en knusende dom over hele regeringens forbrugsbegrænsningspolitik. Nu har man drevet forbrugsbegrænsningspolitikken så stærkt, at den fattige befolkning ikke engang har råd til at købe rugbrød og mælk mere. Man vil måske sige: javel, men man gennemførte denne lovgivning, ligesom man gennemførte bindingerne i fjor under sådanne vilkår, at det var mere nødvendigt; men de økonomiske vilkår for den arbejdende befolkning var ikke ringere i fjor end i år. Man gennemfører en lov det ene år og siger, at det er nødvendigt at gennemføre den, og når der så er gået et år og forholdene er praktisk talt de samme, står man og holder lige så lange taler om, hvor nødvendigt det er at afskaffe den lov, man i fjor anså for nødvendig. Regeringen kan ikke mene, at rugbrød, mælk, flæsk og smør er det eneste, som er nødvendigt for at leve.

Der står i bemærkningerne til lovforslaget, at et 4 kg rugbrød, som nu koster 1 kr. 17 øre, uden tilskud vil stige til 2 kr. 67 øre, altså med 1 kr. 50 øre. I bemærkningerne til lovforslaget af 1951 stod, at med en kornpris på 70 kr. vil et rugbrød stige fra 1 kr. 17 øre til 2 kr. 77 øre, altså med 1 kr. 60 øre. Her er noget, jeg ikke forstår. Når man regner med en kornpris, der er 18 kr. billigere pr. td. i henhold til en kornordning, og når man regner med 36 brød pr. td. korn, skulle det give en nedgang i brødprisen på 50 øre, men det fremgår af bemærkningerne, at man kun regner med, at der vil blive tale om en nedgang på 10 øre. Kan ministeren give en forklaring på, hvordan det hænger sammen? Hvor er besparelsen blevet af? Er den gået til omkostninger og administration, eller hvad er der i vejen? Der er dog ingen mening i, at landmanden skal have en prisnedsæt-